

«Ας φτώσωμεν ὀκτὼ φοραῖς τὸν Φασουλή τὸν κοῦκκο... κωλόκουρο δὲν τράβηξε ἄσὸν κόσμον καὶ τραμποῦκο καὶ εἰς τὸν ἥλιο ἄπλωνε ὁ κουτεντὸς ἀλευρῶν... ἦλθε, μὰς εἶδε κ' ἔφυγε, καὶ τὴν ποῖος εἰσεύρει ἀν' ἡ ψυχὴ του δὲν πετᾷ σ' τῶν οὐρανῶν τοὺς θόλους καὶ χειροπόδαρ' ἀπ' ἐκεῖ δὲν μὰς μουτζώνη ἄλουε. Τοιοῦτος φοφογάδαρος ὁ μακαριτῆς ἦτον, ὁ φίλος μου, ὁ βλάμης μου, ὁ ἐκ τῶν ἀπορρήτων, καὶ μ' ὄλο τὸ στηλιάρι μου, μὲ τόνα καὶ μὲ τάλλο, ποτὲ μὲαλὸ δὲν ἔμπορεσα σ'τὴ γκλάβα του νὰ βάλω, καὶ τὰρα τὸ κεφάλι του ἄσὸν τοῖχο θὰ κτυπᾷ....

Θεὸς ἄχωρήστον, ἀδελφοί...κουκούλωστον, παππᾶ.»
 Λοιπὸν σ' ἀρέσει, Φασουλή;

Φ. Ἐκ μέσης σὲ συγχαίρω...
 βρὲ τέτοιο λόγο δὲν ἔμπορῶ κ' ἐγὼ νὰ καταφέρω.

Καὶ ἦδη ἐκτελέσαντες τὸ ἐξὸν ἀναήκων τοὺς λόγους ἀς ἀκούσωμεν τῶν ἱεροκηρύκων,

ἀς πείσωμεν σ'τὰ κόλλυβα ὡσάν ξεψυγιασμένοι κ' ἀς πάμε νὰ ταμπήσωμε χαμιμὰ κυρὰ θλιμμένη.

Ὀρρὰ εἰς ὄσους πέθαναν κ' εἰς ὄσους θὰ πεθάνουν... ἀς μάθωμεν, βρὲ Περικλῆ, κ' οἱ ζωντανοὶ τὴν κάνουν,

τί γίνεται καὶ ὁ παχὺς Προπολογισμὸς, ποὺ δι' αὐτὸν ἐπικρατεῖ πολλὸς ἀναβρασμὸς.

Ἄλθῃμα ξέρεσι τίποτα;... τὸν πῆρε; θὰ τὸν πάρη; Π. Ἐγὼ δὲν ἔχω, Φασουλή, γιὰ δὲλ' αὐτὰ χαμπάρι.

Φ. Ὅποιον ἀλγος φοβερὸν τὸ στηθὸς μου πιέζει! Π. Γιὰ πὲς μου ἦσουν εἰς τῆς Τὰ ἐκίνοι τὸ τραπέζι,

ποὺ εἰς αὐτὸ ἐκάλεσε πολλοὺς καὶ πολλὰς μ' ἐνδύματα διάφορα καὶ ξένας κεφαλὰς;

Φ. Ἄν τέτ ἐπῆγα ντεγκιζὲ καθὼς καὶ δὲλ' οἱ ἄλλοι κ' ἐνὸς βωδίου, βρὲ Περικλῆ, ἐφόρεσα κεφάλι.

Μὲ μύρα καὶ ἀρώματα τὸ πᾶν ἐμοσχοβόλει κ' ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ ἄβρηθκαν σκνίπα ὄλοι καὶ μὴ ῥωτᾶς, βρὲ Περικλῆ, τί ἐγιν' ἐκεῖ πέρα...

ἀλλ' ὅμως ἡ κυρία Τρέ, ἡ νηφαλιώτερα, ποὺ δὲν ἐπολουτήκωνε τὸ κάθε χωρατό, δίδεωσε πὼς μὲς τ'σῆς Τὰ συνέθῃ τὸ καὶ τὸ.

Π. Κ' ἐκείνη; Φ. Σὺν τὰ ἔμαθε ἀπόνοι τὸ ζωνάρι καὶ γιὰ καυγὰ φηρὶ φηρὶ πηγαίνει μὲ φανάρι κ' εὐρίσκει τὴν κυρίαν Τρέ εἰς ἓνα ξένο σπήτι καὶ σ'τὰ καλά καθούμενα τῆς μπαίνει μὲς σ'τὴ μύτη.

«Εἶπες ἐσύ, τὴν ἐρωτᾷ, πὼς εἶχα γίνε σκνίπα;» κ' εὐθὺς ἡ Τρέ τῆς ἀπαντᾷ ἀναί, μάλιστα, τὸ εἶπα.

«Τὸ εἶπες, ἐ;...σαλόπ, μεπκάς, μετρές, καὶ τὰ λοιπά», κ' ἡ μιά σ'τὴν ἄλλη ρίχνεται καὶ ἔβριξε καὶ κτυπᾷ, κ' ἐξέσθαραν τὸ χέρι των, τὸ τόσο νεϊλικατό, κ' ἐλόθησαν κ' οἱ κότσοι των καὶ ἦθαν ἀνω κάτω,

κ' ἐμπήκαν καὶ τῆς ἔχωρισαν καὶ κύριοι καὶ δούλοι καὶ τέλος πάντων ἐγινε ὁ γάμος τοῦ Κου-ρούλη.

Αὐτὰ συμβαίνουν, Περικλῆ, σ'τὸν κόσμο τὸν ψηλό, κ' ἂν ἐρωτᾷς τί γίνεται καὶ εἰς τὸν χαμηλό,

ἀπὸ τῆν πείνα ζύνεται συχνὰ μὲ κεραμιδι κ' ἔτσι γιὰ γοῦστο σφάζεται ὡς ποὺ νὰ πῆς κρεμμύδι,

καὶ περιμένει ὁ καθεὶς νὰ φάσῃ κ' ἡ σειρά του καὶ μὴν κυτᾶς καλὰ καλὰ κανένα μὲς σ'τὰ μάτια

γιατί ἂν τοῦλθῃ ὁρεῖς σὲ κάνει δεῖ κομμάτια, κ' ἀς σκούζη ὁ Πρωθυπουργὸς ἐν πάσῃ πεποιθήσει

πὼς ἡ Ἑλλάς προῦρισται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ. Π. Ἐ! σεῖ, σκουλήκια, τρώγετε τὰς σάρκας μὰς ἀνέτους.

Φ. Μὰ νά!...καὶ πάλιν ἔρχεται ὁ Πρίγκηψ ὁ Ἀμλιέτι. Π. Γιὰ κύταξέ τον, Φασουλή...χαμογελά καὶ κλαίει.

Φ. Νά! νά! θαρρῶ πὼς μὰς μιλεῖ... Π. Ἀλήθεια καὶ τί λέει.

Ἄμ. Νὰ ζῆ κανεὶς ἡ νὰ μὴ ζῆ;...εἰσεῖ γι' αὐτὸ τί λέτες; Φ. Ἐρρω κ' ἐγὼ τί νὰ σοῦ πῶ, βρὲ ἀδελφε Ἀμλιέτι;

(Ὁ Πρίγκηψ φεύγει χαιρετῶν μὲ ἀνοικτὰς παλάμας).

Π. Μ' αὐτὸν τὸν Χάμλετ ἔβρηκαμ κ' οἱ δύο τὸν μπελα Φ. Ὅλο πηγαίνει κ' ἔρχεται...τὶ διάβολο νὰ θέλῃ; [μὰς.

Π. Κ' ἀπὸ μακρὰν μὰς χαιρετᾷ καὶ φάσκει μὰς στέλ- [λεῖ.

Φ. Ἄς φύγωμε πρὶν μ' ἐπλεῖω μὲ τούτους τοὺς δια- Π. Ἄς ἔχουν γαῖαν ἐλαφρᾶν... [βόλους.

Φ. Θεὸς ἄχωρήστους ὄλους.

**Ἐκαὶ ὄλεθρας ποικιλίας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Ὁ φίλος μὰς Ἰωακείμ, τούπιχλι Βαλαβάνης, οὐδεμὰς φειδόμενος θυσίας καὶ δαπάνης,

εἰς τῆς Ἑλλάδος κατ' αὐτὰς ἀγγέλλει τὸ κοινὸν πὼς ἔγινε τὰναγιώματα τῶν Μικρασιατῶν.

Περίεργοι πραγματικῶς καὶ γλαφυροὶ σελίδες, ποὺ δι' αὐτὰς ὠμίλησαν καὶ ξέν' ἐφημερίδες.

Τὸ τεῦχος χαιρετάτο, κομψότατον, ποικίλων, θ' ἀπαρτισθῆ ὡς ἐγγιστα ἐκ δεκαπέντε φύλλων.

Δύο ἑρμηκεὶ ἡ συνδρομὴ καὶ εἰς μὲγαλον σχῆμα, οἱ πάντες δὲ συνδρομηταὶ ἀς γίνουεν παραχρημα.

Τοῦ Βιργιλίου Αἰνείας, περιδοχὸν βιβλίον, μὲ πλῆθος σημειώσεων καὶ σοβαρῶν σχολίων.

Ἐξετυπῆθη κατ' αὐτὰς δαπάναις τοῦ Νοτάρη καὶ ὁ καθένας σπουδαστῆς ἀς τρέξῃ νὰ τὸ πάρῃ».

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν αἰς κἀνα — πὼς σ'τὸ σπήτι μου ἀνέβη,
 σ'τὴν Νεσπολιν ἐπάνω — κ' ἀπὸ τούτου συνοραδεῖ,
 μὲ ἐνοδοχέων Σόδη, — δεῖ σ'τὸ λέθι τρεῖς σ'τὸ ἔδδι,

μὲ Χημελον, μὲ μιά μόνδρα, — μὲ μὲγὰλ' οἰκοδομή,
 καὶ μὲ χῆρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῶς» τῆς καλῆς, ἑδῆς τοῦ Προστατεῖου κοινοῦτῆς πόλεως.